

Plantage Blaauw

Amerikaanse soldaten op Blaauw

In de oorlogsjaren werd Plantage Blaauw 'bezet' door Amerikaanse militairen. Het was een historisch strategische plek, want bij de grote slavenopstand in 1795 verzamelden er zich de Nederlandse soldaten en de Burgerwacht, onder leiding van directeur (gouverneur) Johannes De Veer Abrahamszoon (1782-1796). De Veer was ziek en zocht rust op de plantage Blaauw.

DOOR NORBERT HENDRIKSE

Op Plantage Blaauw werden tien houten barakken geplaatst voor de officieren en soldaten. FOTO ARCHIEF

Een batterij op Blaauw met het 155 mm-kanon. FOTO FAMILIE JACOBS

Bij de strijd van de Fransen en de Engelsen trokken de Nederlandse militairen naar Blaauw om zich te verdedigen tegen de Franse en Engelse schepen.

Op 28 januari 1942 arriveerde een aantal Amerikaanse officieren op Curaçao om te praten met gouverneur Gilliam Wouters, met het verzoek om Amerikaanse soldaten binnen te laten en zich te vestigen voor de verdediging van het eiland. De raffinaderij van de CPIM leverde brandstof wat zeer belangrijk was voor de oorlogsvoering van de Amerikanen in Azië en later in Europa. Het grootste aantal Noord-Amerikanen op Curaçao en Aruba werd in december 1943 bereikt: 117 officieren en 608 manschappen en verder nog 620 Noord-Amerikaanse luchtmacht op Hato.

Op Plantage Blaauw werden tien houten barakken geplaatst voor de officieren en soldaten, totaal 230 militairen. Na hun komst hebben de Amerikanen vier batterijen aangelegd waarvan er drie speciaal voor luchtafweergeschut, bewapend met vier 155 mm-kanonnen. De kanonnen werden geplaatst op betonnen voetstukken voorzien van een stalen ronde ring, zodat het kanon met een hoek van 360 graden kon draaien voor de bescherming van de olieraffinaderij en de olieopslagen op Bullenbaai. De vier 'battle stations' en de 'command post' waren met zeven

schuil- en munitiebunkers via loopgraven met elkaar verbonden. Minstens een keer is de batterij in

actie gekomen tegen een aanvallende Duitse onderzeeboot (U-boot).

In 1946 werden de batterijen ontmanteld en dankzij ingrijpen thans van Allan van der Ree, hoofd

van de bewaking op Blue Bay, is een lege 'panama-mount' gespaard gebleven en staat nu als een

soort monument op de plantage tussen de moderne huizen en de golfbaan. De Amerikaanse vlag wappert er elke dag. Allan wil daar een openlucht museum beginnen voor toeristische en educatieve doeleinden.

Thelma Molenaar-Jacobs herinnert zich hoe op de plantage Blaauw waar zij woonde het eerste schot werd afgevuurd richting de zee, over hun woonhuis heen. „Ons huis trilde op z'n grondvesten en we werden bijna weggeblazen door de luchtdruk.“ Vader Jacobs heeft toen aan de Amerikanen gevraagd of er niet verderop kon worden geschoten en ze gingen er mee akkoord. Er was ook een soort bunker achter een heuvel die ingegraven voor het bewaren van munitie, die later gebruikt werd voor het bewaren van de explosieven voor de steenbrekerij.

De steenbrekerij lag tijdens de oorlogsjaren stil, want alle industriële activiteiten waren ten behoeve van de oorlogsverdediging. De Noord-Amerikaanse 'Yanks' waren uitdrukkelijk de baas op het eiland en natuurlijk kwamen er wrijvingen, bijvoorbeeld toen Curaçao en Nederlandse politieagenten optraden tegen dronken Amerikaanse soldaten. De soldaten hadden uiteraard behoefte aan wat vertier op het eiland en ze trokken naar de bars en bezochten de meisjes in de straten. Er werden gratis condooms uitgedeeld,

maar toch kwamen er relaties.

Bij een incident in februari 1943 kreeg een Amerikaanse soldaat een flinke klap van een sabel van een Nederlandse politiemann. De jongen kreeg ernstige verwondingen. Als gevolg daarvan werd een deel van Punda 'verboden terrein', tussen de De Ruyterkade, Bakkerstraat, Zonstraat, Kerkstraat, Wolkstraat en Keukenstraat, met name de 'Hanchi's di Punda'. De Madurostraat was een geliefd winkelcentrum voor de militairen dwars door het verboden gebied. Vanaf zes uur 's avonds mochten de soldaten dat gebied of er niet verderop kon worden geschoten en ze gingen er mee akkoord. Er was ook een soort bunker achter een heuvel die ingegraven voor het bewaren van munitie, die later gebruikt werd voor het bewaren van de explosieven voor de steenbrekerij.

Maar uiteraard waren er veel vreedzame en romantische ontmoetingen. Een meisje uit Curaçao, Sylvie Arends, dochter van een medicus raakte op Blaauw verliefd op een Amerikaanse soldaat, Angel Meaux uit Puerto Rico. Zij trouwden in de kerk van Pietermaai en Thelma Molenaar-Jacobs was bruidsmeesje. Het echtpaar kreeg twee zoons en een dochter, maar helaas gingen zij uit elkaar. Angel overleed in Puerto Rico terwijl Sylvie hertrouwde met een Nederlandse rechercheur, Henk Marsman. Dus toch een happy end voor haar.

WORDT VERVOLGD

Deel II

De Amerikaanse vlag wappert bij het bewaarde grote en zware voetstuk van een batterij. FOTO SOLANGE HENDRIKSE

Drie Amerikaanse soldaten en een jonge vrouw op Blaauw: Sylvie Arends trouwde met soldaat Angel Meaux uit Puerto Rico. FOTO FAMILIE JACOBS

Allan van der Ree laat zijn 'militaire schatten' zien die tijdens de opgravingen op de plantage Blaauw tevoorschijn kwamen en die hij bewaart in een origineel Amerikaans houten kistje: een originele helm, lichte en grotere kogels, een 'canteen' (aluminium veldfles) die de soldaten droegen, een koppel, dolk, olielamp en zelfs opgegraven oude Coca-Colaflesjes uit de oorlog. FOTO SOLANGE HENDRIKSE